Reabilitarea păcătosului! Iacov 5:13,14 Betel,20.07.2017

Rugăciunea cui va *mântui* pe cel bolnav, a prezbiterilor, şi Domnul îl va însănătoşa, şi dacă a făcut păcate îi vor fi iertate.
Observăm o relaţie boală-mântuire-însănătoşire.
Primul lucru pe care trebuie să-l facă cel în suferinţă, este să se roage. Expresia „printre voi", ne indică faptul că cel bolnav este credincios, dar din pricina unui păcat este bolnav. Aici este vorba de o boală cu rădăcină spirituală!

Tema din ultimele versete ale epistolei este rugăciunea. Cuvântul apare de şapte ori, fie ca substantiv, fie ca verb.
Iacov 5:13. În toate împrejurările vieţii, trebuie să ne ducem la Domnul în rugăciune. Când suntem în necazuri, trebuie să ne apropiem de El cu rugăminţi fierbinţi. În vremuri de bucurie, să ne ridicăm inimile către El cu laudă.

Este un semn de înfrângere dacă ne permitem să devenim victimele împrejurărilor sau să aşteptăm ca acestea să se schimbe. Nu trebuie să vedem altă mână decât a Lui. Este unul din cele mai disputate fragmente din întreaga epistolă şi, probabil, din întregul NT, căci ne pune faţă în faţă cu locul pe care îl ocupă vindecarea în viaţa credinciosului de azi. Înainte de a face o analiză minuţioasă a versetelor în cauză, cred că ar fi bine să trecem în revistă tot ce ne învaţă Biblia despre boală şi vindecare.

VINDECAREA DIVINĂ

1. Creştinii sunt de acord că toate bolile, în general, sunt rezultatul păcatului din lume. Dacă păcatul nu ar fi pătruns în lume, nu am avea nici o boală.

2. Uneori boala este un rezultat *direct* al păcatului din viaţa cuiva. La 1 Corinteni 11:30, citim despre anumiţi corinteni care erau bolnavi pentru că participaseră la Cina Domnului fără să osândească păcatul din viaţa lor, adică fără să-1 mărturisească şi să se lase de el.

3. Nu toate bolile sunt urmarea directă a păcatului din viaţa cuiva. Iov a fost lovit de boală, în pofida faptului că a fost un om cât se poate de neprihănit (Iov 1:8).
Omul orb din naştere nu suferea pentru păcatele comise de el (loan 9:2,3).
Epafrodit s-a îmbolnăvit din pricina neobositei sale activităţi în slujba Domnului (Fii. 3:30).
Gaius era sănătos duhovniceşte, dar se pare că nu tot aşa era şi pe plan fizic (3 loan v. 2).

Pavel, cf. Gal.4:13,14,15, avea fie cocoaşă, ori unele coste rupte şi sudate stramb, sau ochii bolnavi,îi curgeau, Gal.6:11 semi pareză, scria cu litere mari, tremurânde. Pavel avea o infirmitate cauzată de Satan, pe care o numea: „un ţepuş în carne, un sol al Satanei, ca să mă pălmuiască" (2 Cor. 12:7).

4. Uneori boala este urmarea activităţii satanice. Satan a fost cel care a făcut ca trupul lui Iov să se umple de bube (Iov 2:7). Satan a fost ce care a gârbovit-o pe femeia de la Luca 13:10-17: „Femeia aceasta... pe care Satan o ţinea legată" — gândiţi-vă numai! — „de optsprezece ani" (13:16).

5. Dumnezeu poate să vindece şi într-adevăr vindecă şi astăzi. Într-un sens foarte real, *toate* vindecările sunt divine. Unul din apelativele lui Dumnezeu în V.T. este *Iehova-Rofeka* „Domnul care te vindecă" (Ex. 15:26).Trebuie să-L recunoaştem pe Dumnezeu în toate cazurile de vindecare.

Reiese limpede din Scriptură că Dumnezeu se foloseşte de diverse mijloace pentru vindecare.
Uneori El vindecă *prin procese fizice naturale*. El a imprimat în trupul uman extraordinare puteri de recuperare. Medicii ştiu că orice dureri acuzate seara sunt, de obicei, mult ameliorate până a doua zi dimineaţa.

Uneori El vindecă *prin medicamente*. Astfel, Pavel 1-a sfătuit pe Timotei să ia puţin vin, din cauza stomacului său şi a deselor sale îmbolnăviri (1 Tim. 5:23).

Uneori El vindecă *prin izbăvirea* de temerile care stau la baza acestor boli, izbăvirea de preocuparea noastră cu noi înşine, de vinovăţiile şi de tot ce produce în noi boală."
Uneori El vindecă *prin medici şi chirurgi*. Isus ne-a învăţat fără echivoc că bolnavii au trebuinţă de medic (Mat. 9:12). Pavel 1-a descris pe Luca prin cuvintele: „preaiubitul medic" (Col. 4:14), ceea ce constituie o recunoaştere a nevoii de doctori între creştini.
Dumnezeu Se foloseşte de doctori în slujba vindecării. După cum a spus renumitul chirurg francez: „*Chirurgul leagă rana, dar Dumnezeu este Cel care o vindecă."*

Sensibilitate faţă de nevoi:

*Poate că două din cele mai mari slăbiciuni ale bisericii de astăzi sunt cele din domeniul *rugăciunii* şi al *laudei*.
Motivul acestor slăbiciuni este lipsa de sensibilitate. Este multă nevoie de rugăciune şi avem multe motive de laudă. Suferinţa ar trebui să îndemne la multă

rugăciune. Caracterul lui Dumnezeu trebuie să ne îndemne la lăudarea Lui. Iacov foloseşte mai multe *întrebări* pentru a sublinia aceste idei.

De exemplu:-"Este vreunul printre voi în suferinţă"?
"În suferinţă"- suferinţă de boală, cf.v.10 este o expresie legată de suferinţa venită din orice sursă.

-"Este vreunul cu inima bună"? Să cânte cântări de laudă.
Laudă = psalleto – a cânta la un instrument cu coarde.
Rom.15:9;1 Cor.14:15; Efes.5:19

Rugăciuni pentru nevoile altora

"Este vreunul printre voi bolnav"? Aceste versete au fost foarte greşit înţelese. Unii au înţeles din acest pasaj că vindecarea fizică deplină este totdeauna rezolvată printr-o rugăciune.
Alţii au găsit în acest pasaj justificarea pentru "ungerea extremă" (practica ungerii cu mir s-a instalat în Bis.Romano-Catolică şi se administrează celui decedat, pentru a primi merit în faţa Lui Dumnezeu).
Alţii au încercat să lege procesul prezentat pe scurt de Iacov de practica modernă a invocării lui Dumnezeu (să se roage pentru el), şi folosirea medicamentelor (unge cu untdelemn) – rugăciune plus un medic.

Miezul problemei stă în ceea ce înţelege Iacov prin "bolnav". Nu există motiv să credem că bolnav se referă exclusiv la boală fizică. Cuvântul "*asthenei*", înseamnă literal a fi slab. Deşi este folosit în NT. ca boală fizică, în Fapte şi Epistole este folosit în general pentru o credinţă sau conştiinţă slabă.
Fa.20:35; Rom.6:19;14:1, 1 Cor.8:9-12

Faptul că sensul cuvântului în acest verset este "*slab*", rezultă din faptul că un alt cuvânt grecesc (*kammonta*) din Iacov 5:15 tradus, cel bolnav, înseamnă literal "a fi obosit". Singura ocazie în care mai este folosit acest cuvânt în NT. (Evrei 12:3) subliniază clar acest sens.

Iacov nu s-a referit la cei ţintuiţi la pat, care se simţeau rău sau care erau bolnavi, ci le-a scris celor a căror oboseală a crescut, care au devenit slabi atât moral cât şi spiritual în mijlocul suferinţelor. Aceştia sunt cei care ar trebui să cheme pe presbiterii Bisericii pentru a fi ajutaţi. Conducătorii Bisericii Primare au fost sfătuiţi (1 Tes. 5:14): „îmbărbătaţi pe cei deznădăjduiţi", şi „sprijiniţi pe cei slabi"(asthenon).

Iacov a spus că presbiterii trebuia să se roage pentru respectivul, după ce-l vor unge cu untdelemn. Este semnificativ faptul că termenul „unge" este *aleipsantes* (frecare cu ulei) şi nu *chrio* (ungere ceremonială). Primul este cuvântul „lumesc", iar cel de-al doilea este cuvântul „sacru, religios".

(Richard Chenevix Trench, *Synonyms of the New Testament*).

„Prin urmare, Iacov nu sugerează un ritual sau ceremonial al ungerii ca mijloc de vindecare, el se referă aici la practica obişnuită de a folosi uleiul ca mijloc al acordării onoarei, reîmprospătării şi îngrijirii.”
(Daniel R. Hayden, *Calling the elders to pray*).

Ne amintim de femeia care ungea (*aleipho*) cu mir picioarele Domnului Isus. Luca 7:38, sau de gazda care a uns (*aleipho*) cu untdelemn capul Domnului.Luca 7:46. O persoană care posteşte n-ar trebui să fie tristă şi posomorâtă, ci ar trebui să-şi ungă capul şi să-şi spele faţa. Matei 6:17. Astfel ideea lui Iacov este că „cei slabi”(*asthenei*), şi obosiţi (*kammonta*) ar tebui reîmprospătaţi, încurajaţi şi ridicaţi de presbiterii care toarnă ulei pe capetele celor descurajaţi şi se roagă pentru ei.

Pentru credincioşii căzuţi, descurajaţi, întristaţi sau obosiţi, restaurarea este asigurată, iar rugăciunea făcută cu credinţă va mântui (îl va restaura din descurajarea şi înfrângerea spirituală) pe cel bolnav (lit.*cel obosit*), şi Domnul îl va însănătoşa.

Această refacere este spirituală, nu fizică, ceea ce se deduce clar din cuvintele: ”*şi dacă a făcut păcate îi vor fi iertate*.”
Mulţi creştini bolnavi fizic au chemat pe presbiteri să se roage şi să-i ungă, dar au rămas bolnavi, nu s-au vindecat, ca dovadă că pasajul a fost greşit înţeles ca o restaurare fizică, în loc de una spirituală.

Concluzia: Iacov 5:16” mărturisiţi-vă unii altora păcatele şi rugaţi-vă unii pentru alţii”.
O preocupare reciprocă este modul de a combate descurajarea şi căderea. Remediul este mărturisirea personală şi preocuparea pentru rugăciune. Vindecarea (ca să fiţi vindecaţi) nu este vindecarea trupească, ci cea sufletului (*iathete*).
Matei 13:15; Evrei 12:13;1 Petru 2:24. Rugăciunea fierbinte a celui neprihănit, care are mare putere, este aceea care aduce remediul necesar al lui Dumnezeu. Ideea se leagă desigur de cele două versete finale ale epistolei. Dacă Iacov 5:14-16 se referă la vindecarea fizică, atunci versetele din context par să nu fie legate de ele.